

РЕШЕНИЕ

№ 7076

гр. София, 18.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **898** по описа за **2013** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез упълномощения юрк. М., срещу решение от 09.11.2012 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 111 състав, постановено по НАХД № 130/2012 г. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление (НП) № Р – 10 – 1039/24.10.2011 г., издадено от заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 53, чл. 27 и чл. 83 от ЗАНН, чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН) и чл. 320, ал. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ), е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 000 /хиляда/ лева за извършено нарушение по чл. 240, ал. 1, изр. второ от КЗ.

В касационната жалба се релевират основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, във връзка с ал. 2, предл. 1 от Наказателно – процесуалния кодекс (НПК). От съда се иска да отмени оспореното съдебно решение като неправилно, поради нарушение на закона и да потвърди НП като законосъобразно, обосновано и правилно. В жалбата подробно са изложени аргументи, относно института на абсолютната погасителна давност и

съдебна практика на административните съдилища, в подкрепа на твърдението на касатора за неприложимост на института на давността в административнонаказателния процес.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт С., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VII – ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбата:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП № Р-10-1039/24.10.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

СРС обстойно е изследвал относимите към делото обстоятелства, задълбочено е анализирал наличните доказателства и въз основа на същите е изградил обоснована фактическа обстановка, подробно изложена в атакуваното решение, която се възприема изцяло от касационната инстанция.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административнонаказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 от НК и чл. 81 от НК. По посочените причини и съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК всяко административнонаказателно преследване се погасява с изтичане на срок от три години от извършване на нарушението, независимо от спирането или прекъсването на давността и независимо от субекта на административнонаказателната отговорност.

В процесната хипотеза, предвид това, че административното нарушение е извършено на 23.04.2009 г. предвиденият в закона тригодишен давностен срок е изтекъл до

приключване на съдебните прения пред въззивната инстанция. С неговото изтичане се изключва административно - наказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. Следователно това правомощие следва да се счита погасено поради изтичането на абсолютния давностен срок за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН относно обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото ЗАНН не предвижда друго. Относно давността за погасяване на административнонаказателното преследване ЗАНН не съдържа разпоредби, поради което приложение намират съответните текстове на чл. 80 от НК и чл. 81 от НК (в относимата редакция към датата на извършване на вмененото нарушение – ДВ, бр. 26 от 06.04.2010 г.). По посочените причини и съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК всяко административнонаказателно преследване се погасява с изтичане на срок от три години от извършване на нарушението, независимо от спирането или прекъсването на давността и независимо от субекта на административнонаказателната отговорност. Както се посочи вече, в процесната хипотеза, предвид това, че административното нарушение е извършено на 23.04.2009 г., предвиденият в закона тригодишен давностен срок е изтекъл към момента на приключване на съдебните прения пред въззивната инстанция, а именно – 27.06.2012 г.

Не на последно място, АССГ, в настоящия касационен състав следва да посочи, че съдебната практика приема сроковете по чл. 34 от ЗАНН за давностни /Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по н. д. № 48/81 г., ОСНК и Тълкувателно решение № 112 от 16.12.1982 г. по н. д. № 96/82 г., ОСНК, докладчик член - съдията Г. Г./. Като с ТР № 112 от 16.12.1982 г. по н.д. № 96/82 г. изрично е постановено, че институтите за спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване – чл. 81 НК, се прилагат и за давността по чл. 34 от ЗАНН, което е аргумент на изложената по-горе в настоящото решение теза за приложимостта и на института на абсолютната давност по чл. 80 от НК.

По тези съображения оспореното решение на СРС, като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 09.11.2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 111 състав, постановено по НАХД № 130/2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.